

Et nyt menneske og en ny frihed

af Rolf Jackson

Menneskeheden står midt i en åndelig opvågning, og et nyt menneske er ved at blive født - vandbærer mennesket. Dette menneske rummer en mulighed for en helt ny frihed. Den frihed der ligger i på en og samme tid at være et frit og selvstændigt individ og samtidig være inderligt forbundet med den tidløse og numinøse kraft, som kaldes altet eller evigheden.

Nøglen til denne frihed ligger i at få en fuld bevidsthed ind i spændingsfeltet mellem individ og gruppe, og hvad dette spændingsfelt betyder for vores identitet og bevidsthed. For menneskets selvforståelse er i sin kerne en social konstruktion, der bliver til i mødet mellem individet og de kulturformer, det er underlagt.

Vandbærer mennesket

I fortiden har relationen mellem gruppen og individet været karakteriseret af, at individet underordnede sig gruppen. Det skabte en flokbevidsthed. Men vandbærerens bevidsthed er anderledes. Den er individuel men samtidig bevidst om de kræfter, som former individet i samspillet med gruppen. De kræfter som skaber mennesket bliver pludselig synlige og derfor relative. Idet kulturen ses som en forlængelse af individet, bliver kulturen bevægelig. Individet ser sammenhængen mellem sin egen identitet og de kollektive forestillinger det er underlagt. Her opstår den selvreflekterende gruppe, som er i stand til at lege med kulturformer, normer og strukturer, ligesom det individuelle menneske er i stand til at lege med identitet, selvudtryk og holdninger. Den gruppebevidste kultur og det kosmisk bevidste menneske er dermed født.

De eksistentielle grundvilkår

Menneskets bevidsthed er underlagt en række eksistentielle grundvilkår. Blandt disse vilkår er døden, friheden til at vælge, de begær som driver os samt det, at mennesket kun kan opdage, hvem

det er i mødet med det, som det ikke er. Selvet bliver til i mødet med ikke-selvet.

Og her opstår vanskelighederne. For idet vi udtrykker det, som er vores inderste nøgne essens – selvet – konfronteres vi med ikke-selvet i form af kollektive normer og forestillinger. Dette møde er i sig selv voldsomt, fordi det betinger hvem vi er. Men hvis ydermere kulturen fortæller os at det vi viser ingen værdi har, så går vi nemt til grunde. Smerten over afvisningen er for stor og vi gør os selv forkerte i mødet med en verden, der ikke forstår os.

Samfundet har en klar målestok for det som har værdi. Det som gives værdi er i det store hele det som flygter med de forestillinger som dominerer det sociale rum. Det som falder udenfor, har ringe eller ingen værdi. Men i praksis vil det, som kommer dybt indefra og repræsenterer en nøgen ordløs sandhed, uværgeligt falde uden for normerne fordi det repræsenterer noget helt nyt. Det afslører noget som verden endnu ikke kender og derfor i udgangspunktet ingen værdi giver.

Samfundshealing

Den som åbner for sit indre dyb af kreativ skabende kraft vil derfor næsten uundgåeligt blive konfronteret med omverdens afvisning. I den smerte der ligger i krydsfeltet mellem selvets tindrende inderlighed, der er så fint at vi ingen ord har for det, og samfundets normer, bakket op af autoriteter, magt og traditioner, går selvet til grunde hvis ikke det evner at stå nøgen i den smerte afvisningen skaber.

Denne smerte kan med rette betragtes som en form for korsfæstelse i livets matrix. En korsfæstelse hvor konflikten mellem længslen efter det egentlige og behovet for at blive set og anerkendt ramler sammen i en mægtig indre konflikt. Så mægtig er denne konflikt, at sindet ofte benægter at den overhovedet eksisterer. For i det øjeblik konflikten anerkendes vil smerten ikke længere kunne fortrænges.

Det er en korsfæstelse fordi det eneste alternativ til fortrængningen er at udholde smerten, og forblive i den, indtil modet, overbevisningen og inderligheden i overgivelsen bevæger omverdenen til at give plads til denne nye bidrag til den

kollektive virkelighed. Eller man kan som Kristus gå fysisk til grunde, men åndeligt set blive frigjort, fordi man stod ved sin højeste sandhed selv i mødet med døden. Dermed har man åndeligt set frigjort sig fra tvivlen om hvad man inderst inde giver værdi til.

Den indre korsfæstelsesproces er en renselsesproces. For den egentlige kilde til smerten er ikke omverdens afvisning, men ens egen afvisning af det sted inde i én, hvor man kender sig selv som evigheden – den udødelige sjæl, som er udsprunget af evigheden og aldrig har forladt guds hjerte. Her bliver man en skaber som er *i* verden, men ikke *af* verden. Fordi man har favnet det smertehav, som er kilden til alle indre fængsler, har man gjort sig fri af det. Man har opdaget en ny frihed.

Det er denne frihed, som jeg inviterer dig til at opdage og gøre til din egen. At opdage denne frihed og manifestere den i verden er samfundshealing.

Den åndelige praksis

Men hvad vil det sige i praksis? Hvordan findes dette sted og hvordan forenes forbindelsen med evigheden med dagligdagens konstante krav?

Når vi nøgent og sårbart viser hvem vi er, så mødes denne åbenhed ofte med ligegyldighed, afvisning eller latterliggørelse. Fordi vi som menneske er afhængig af accept, af at blive set og være en del af en social virkelighed, så frygter vi social udstødning mere end noget andet. For hvis vi ikke bliver set, så eksisterer vi bogstaveligt talt ikke. At det at blive set er afgørende for vores eksistens, er et fænomen vi også møder i fysikken. Det er faktisk sådan, i relation til hardcore videnskab, at *en fysisk begivenhed bogstaveligt talt ikke er sket, førend den er blevet erkendt*, (og altså set). Angsten for den sociale afvisning, er derfor en utrolig magtfuld og grundlæggende mekanisme, som skaber mange indre fængsler.

Løsningen består i at skabe et rum, hvor der med garanti ingen fordømmelse er. Hvor alt er ok. Hvor ingen tanker eller følelser er forkerte. Et rum hvor det kreative selvudtryk inviteres og spejles med respekt for den ordløse himmel hvorfra det kommer.

Forudsætningen for at dette rum kan etableres, er individuel ansvarlighed og en forståelse for at mens alle tanker og følelser er

ok, så er alle typer af adfærd bestemt ikke ok. I vores adfærd må vi være respektfulde overfor andre menneskers grænser og behov, ligesom vi har ret til at forvente at vore egne grænser respekteres. De kreative rum, som gør det muligt at bryde ud af vores fængsler, forudsætter således nogle klare ydre rammer, som gør det trygt at gå ind og ud af disse rum. Uden denne tydelighed bliver processen uoverskuelig, kaotisk og utryg.

At gå på en knivsæg

På Bjergager har vi derfor klare retningslinier for vores grupper og processer. Med mindre at det eksplicit fremgår af konteksten at processen er terapeutisk forventes det at alle selv tager ansvar for deres egen proces.

I praksis betyder det:

- **Vi er alle ansvarlige** for at sætte vores egne grænser.
- **Ingen skal føle sig presset** til at gøre eller sige noget de ikke har lyst til eller frivilligt indvilliger i.
- **Det er ok at udtrykke sine følelser**, så længe vi tager helt og fuldt ansvar for dem og ikke gør andres adfærd ansvarlige for dem.
- **Alle tanker, forestillinger og fantasier kan udtrykkes** i procesrummet, så længe ens adfærd er respektfuld overfor andres grænser.

Vi skelner desuden skarpt mellem:

- **En subjektiv verden** af følelser og primære erfaringer, hvor intet er rigtigt eller forkert, men alene er udtryk for vore sansninger.
- **En objektiv verden** af forståelser og fortolkninger, som danner rammen omkring den fælles virkelighedsopfattelse.

Vores erfaring er at en manglende skelnen her skaber forvirring omkring hvad der er virkeligt. Det kan give anledning til slør og illusioner, der udtrykker sig som:

- **Objektivisme**, hvor gruppens normer begrænser individets evne til at mærke sig selv pga. angst for fordømmelse.

- **Subjektivisme**, hvor rent subjektive forestillinger projiceres ud og forfører gruppen til at skabe en pseudovirkelighed.

Begge dele er farlige og skaber indre fængsler. Vores mål er at balancere på den knivsæg, der adskiller objektivismen og subjektivismen i en åndelig realisme, hvor subjekt og objekt erkendes korrekt i forhold til hinanden. Det skaber et rum, hvor der er plads til alle tanker og følelser inden for en klart afgrænset og rationelt funderet virkelighedsopfattelse. Dette muliggør en aktiv skelnen imellem det subjektive indhold, der er helt personligt, og det subjektive indhold, som udgør broen til den ordløse himmel, hvor subjekt og objekt er ét.

De tre store udfordringer...

Skaberkraft, kærlighed og livsglæde er de positive manifestationer af sjælens essens. Deres modsætninger; depression, ensomhed og stress opstår når sjælens naturlige skabertrang blokeres af følelsesmæssige traumer eller samfundsmæssige barrierer.

Intet menneske er en ø i sig selv. Den skabende sjæl er derfor underlagt en social virkelighed, som betinger dets selvopfattelse. Hvis samfundet er voldeligt og destruktivt risikerer et menneske, der lever sin sandhed forfølgelse, tortur og død. Historien bærer rig vidnesbyrd herom og selv i dag er det en virkelighed i mange lande rundt om i verden.

Men åndelig frihed kræver mere end blot fysisk sikkerhed. Det kræver også en social bevidsthed, som forstår åndens natur, således at sjælens skabertrang ikke indespærres i kulturelle fængsler. En måde at belyse denne sammenhæng er ved at se på tre store problemstillinger som i et eller andet omfang berører alle i vort samfund; *depression, ensomhed og stress*.

Depressionens fængsel

Depression rammer utroligt mange mennesker og mange går rundt med en udiagnosticeret depression i form af en almindelig ligegyldighed overfor livet. Depression omtales i stigende grad som en kemisk ubalance hvilket gør at det helt indlysende overses; nemlig at depressionen altid har en psykisk årsag.

Når det er muligt at overse den virkelige årsag er det fordi den ofte ligger i det ubevidste og er forbundet med kollektive problemstillinger som individet føler sig magtesløs overfor. Når det vi inderst inde brænder for ikke kan lade sig gøre, og vi ingen muligheder ser for at handle os ud af en krise, så kommer først magtesløsheden og dernæst depressionen.

Når depressionen kan få så stor magt over os, skyldes det at den har rødder i en smerte som er større end det vi føler vi kan rumme. Ubevidst er vi bange for at hvis vi åbner for det indre dyb af følelser, så drukner vi. Men det er en ubegrundet angst. Men i det indre dyb, *er* der noget som går i stykker. Det som går i stykker er vores forestilling om os selv – vores identitet. Idet vores identitet opløses, opdager vi at vi er noget andet end det vi troede vi var. Noget som er langt større og uendeligt meget smukkere. I virkeligheden dækker smerten over en længsel efter denne sted inde i dig selv, og din tvivl om hvorvidt dette sted nu også er virkeligt.

Derfor er dine tårer den medicin du skal bruge for at heale din depression. Når du tillader dig selv at mærke omfanget af din smerte over dine fejlslagne forsøg på at manifestere det som var allermost dyrebart for dig, vil du opnå en dybere visdom. Du vil erkende den barriere som skal overvindes i dig selv for at din sandhed og dit åndelige engagement kan blomstre. For de ydre barrierer er altid et spejl af indre barrierer – og omvendt.

Manglende succes i at manifestere det vi har på hjertet er et spejl af vores manglende evne til at stå nøgent i verden og vise hvem vi ER. Men vi kan kun vise os selv for verden hvis vi er parat til at lade hjertet briste og unnlade at forsvare os når vi møder fordømmelsen over det vi viser.

Virkeligheden behøver intet forsvar. Illusioner fortjener intet forsvar. Når vi derfor forsvarer os er det altid en forestilling eller identitet, som er mindre end virkeligheden, vi forsvarer. Som Kristus på korset må vi i stedet vende den anden kind til, og forblive tydelige og utvetydige om hvad vi tror på. Vi må tilgive vore fjender, i erkendelsen af at de ikke ved hvad de gør. Vi må rumme at menneskeheden som helhed måske endnu ikke er parat til storheden og skønheden i den vision du ser i dit indre. Måske er det kun muligt at manifestere et lille hjørne af visionen nu. Men i tidens fylde vil den åndelige mulighed og sjælens vision sejre. Udfaldet er sikkert.

Men hvornår og hvordan det sker afhænger af menneskeheden modtagelighed overfor åndelige visioner og styrken, inderligheden og modet hos de, som kæmper for at skabe en smukkere og friere verden. At rumme denne dybde, og vende den anden kind til er samfundshealing.

Ensomhedens smerte

En anden stor kollektiv problemstilling er vanskeligheden ved at få kærlighed, seksualitet og familieliv til at fungere og den ensomhed der følger heraf. Nogle gange er ensomheden konkret og andre gange er mennesker ensomme midt i en gruppe fordi der ingen virkelig kontakt er. Og i ensomheden ligger en universel længsel. Længslen efter at blive set, anerkendt og elsket som vi er. Længslen efter ikke at skulle lave os selv om, men at kunne få lov til at give vore gaver til verden og blive anerkendt for det vi kan. Dybden af ensomheden kan ses på den grad i hvilken længslen efter kærlighed gennemsyrrer vort samfund. Denne længsel møder vi i de store fortællinger, der former vores virkelighed.

Efter at den frie kærlighed har været udforsket i nogle årtier udledes drømmen om evigt troskab nu i stigende grad i storslåede bryllupper og prinsessedrømme. Disse drømme er et spejl af en indre viden om at der findes et magisk sted, hvor kærligheden kan blomstre i sin vidde og fylde. Et sted hvor det fine, sarte og livfulde hersker og hvor vrede, begærlighed og smålighed ikke findes. Dette er kærligheden og frihedens rige. Et sted hvor kærligheden vitterlig lever fordi vores begærnatur fuldt ud er erkendt og forvandlet.

Denne sarte og fine virkelighed findes virkelig. Men den kan kun blomstre hvor begærene er forvandlet i kærlighedens ild, og hvor den maskuline kraft (symboliseret ved sværdet) entydigt dedikerer til at tjene det hellige feminine (symboliseret ved gralen). Heri ligger sværdets og gralens hemmelighed og grunden til at vi på Bjergager har manifesteret sværdet og gralen som fysiske symboler på et valg, og en åndelig mulighed, som det enkelt menneske står overfor.

Men i forsøget på at virkeliggøre den romantiske kærlighed, så strander og stivner den ofte i uindfriede forventninger og sårede følelser. Den overjordiske finhed som er hjertet i det hellige feminine manifesterer sig i menneskeverdenen især igennem kvinders æteriske

og flygtige skønhed (symboliseret ved madonnaen). Denne skønhed er som en sart blomst og må beskyttes for at den kan overleve i den ydre verden. Men den er også uforgængelig i sin kerne. For det menneske som er i stand til at lade sit hjerte briste og favne dybet af smerte i menneskeheden, vil denne rose altid være tilstede som en levende indre vibration i hjertet og skinne gennem øjnene som et spejl af det hellige feminines inderste væsen.

Men for at denne sarte finhed for alvor kan blomstre i verden, så må den beskyttes af den maskuline kraft, som er dedikeret til at tjene den. Dette møder vi symbolsk i eventyrene, hvor den frygtløse prins må slå en drage ihjel og befri prinsessen fra et tårn omgivet af flammer førend han kan gifte sig med hende og vinde det halve kongerige. Det symboliserer hvordan sjælens maskuline skaberkraft forenes med det hellige feminine hvorefter den fine sarte kærlighed har mulighed for at blomstre beskyttet af prinsens kraft og frygtløshed.

For at denne kærlighed kan blomstre i parforhold og i verden som helhed, forudsætter det en forståelse for dette åndelige mysterie. Hvis ikke der i kulturen og i den måde mænd og kvinder møder hinanden, findes en forståelse for dette uhyre følsomme sted inde i mennesket, så vinder angsten og den formålsløse destruktivitet, der vokser ud af sorg og afmagt.

Denne måde at anskue kærlighed på kan virke langt fra hverdagens enkle ønske om omsorg og nærvær. Men de dybe længsler ligger nede under alle hverdagens trakasserier og de klassiske konflikter mellem mænd og kvinder. Længslen efter mødet og angsten for afvisningen udspiller sig på tusind måder hver eneste dag. Men for de fleste er det for sårbart at forholde sig til den store længsel og det kaotiske dyb af sorg og angst man møder i hjertets korsfæstelse. Derfor er det lettere at skælde sin mand ud over at han har glemt at købe ind, hente børn, eller vise tilstrækkelig omsorg eller bebrejde sin kone at hun ikke giver én tilstrækkelig frihed, sex eller respekt. Varianterne er utallige, men bag dem alle ligger længslen efter at mødes et helt andet sted, og vanskeligheden ved at rumme dette steds storhed og gru, dets iboende modsætningsfyldthed og det faktum at det som sker i vores liv blot er et spejl af det vi ER i vores kerne. At rumme dette nøgne vidnesbyrd og bevæge sig i verden med et sårbart hjerte er samfundshealing.

Det stressede liv

Den sidste problemstilling angår det stress der opstår i krydsfeltet mellem forventninger og realiteter. Når den indre og den ydre virkelighed kolliderer og vi ikke er i stand til at leve op til de forventninger vi har til os selv, så er resultatet stress. De forventninger vi forsøger at leve op til er gruppenormer. Det er kollektive forestillinger vi har gjort til vores egne. Dermed havner vi atter i krydsfeltet mellem individ og gruppe og i behovet for at undersøge om de forventninger vi søger at leve op til er sunde og meningsfulde.

Stress er i sin essens udtryk for at den måde vi bruger vores energi på ikke flugter med vores reelle behov. Det er sådan set enkelt. Problemet består i at få den indre og den ydre virkelighed til at flugte.

Den mest udbredte tilgang til at håndtere stress går på at skabe bevidsthed om hvordan vi som individ er medansvarlig for at skabe stress i vores liv. Hvordan vi gennem større selvansvarlighed og bevidsthed kan undgå stress. Og der ligger en sandhed her. Men en væsentlig faktor for stress handler om samfundets strukturer. Prøv at sige til mennesker i afgrundsdyb fattigdom i den tredje verden at deres stress over ikke kan kunne brødføde deres børn skyldes manglende positivitet eller personlig tagen ansvar for deres liv. Den holder selvfølgelig ikke, for de er underlagt nogle ydre vilkår som er utroligt belastende, endog livstruende. På samme vis vil man også i et rigt land som Danmark finde at mange kilder til stress kun kan løses gennem at ændre på samfundets strukturer, normer og kulturelle mønstre.

Hvis man ser på kernen i de forventninger som er årsag til at stress er blevet en folkesygdom, så ligger der bag dem en fremmedgørelse fra de åndelige verdener og en kulturel forestilling om døden som et endeligt punktum. Hvis dødens illusion var et erkendt og anerkendt videnskabeligt faktum, så ville hele samfundets struktur og de rammer som individet er underlagt forandres radikalt. Mange af kilderne til stress ville forsvinde og en visdom i relation til at skabe balance mellem tanke, følelse og handling ville træde i

stedet. De grundlæggende forestillinger om hvad det vil sige at være et succesfuldt menneske, ville i langt højere grad flugte med vores sande fysiske, psykiske og sjælelige behov.

At ændre på disse forhold, således at samfund, lovgivning og kultur afspejler vore virkelige behov det er samfundshealing.

Samfundshealing er genopstandelse

På Bjergager er samfundshealing det centrale omdrejningspunkt for vort arbejde. Det er det fordi healingen af den enkelte og healingen af samfundet er uløseligt forbundet. Individer, som først og fremmest forsøger at løse deres personlige problem, uden blik for helheden, ender med at løbe panden imod en mur. Det gør de fordi deres fokus afspejler den selvoptagethed, som udgør problemets kerne.

Mennesket kan også vælge at sige ”ok, jeg har det svært, men hvis mine vanskeligheder kan bidrage til at skabe en bedre verden, så bærer jeg mit kors med glæde”. I denne holdning til livet, har man overvundet den essentielle selvoptagethed, som er årsagen til både individuelle og kollektive vanskeligheder. Fra dette sted vokser en indre styrke, som gør det lettere at bære de personlige omkostninger det har at stå ved sin indre sandhed.

Denne indre kraft er genopstandelseskraften. Det er den åndelige kraft der kommer af at acceptere sit kors, og forblive i orkanens øje, uanset at man har mest lyst til at løbe skrigende bort. Det er en erkendelse af at den del, der ønsker at flygte, er den begrænsede personlighed, der ønsker kontrol, magelighed og sanselig tilfredsstillelse. Den del, som evner at stå i orkanens øje, er sjælen, den evige skaber, der forstår at de vanskeligheder den møder er født ud af dens egne begrænsninger, og at personlig smerte, set i relation til evigheden, er uden betydning.

Men man betaler en pris ved at stå fast og forblive i den indre korsfæstelse. Man betaler i ensomhed, fordømmelse og indre lidelse. Belønningen kommer i form af indre frihed, fylde og forbundethed med den numinøse kraft vi kalder altet. Denne belønning overstiger langt omkostningerne, for det er i sin kerne den kærlighed som alle længes efter. Den kærlighed som er ubegrænset, ubetinget og

uendelig. Det favnende nærvær som fyldbyrder os og forener os med selve livets kilde.

Triumfens time...

Fordi alt liv er udsprunget af én kilde, så vender alt liv før eller siden tilbage til denne kilde. Spørgsmålet er blot hvornår og hvordan. Menneskehedens aktuelle krise, udgør således en mægtig åndelig mulighed for at genetablere forbindelsen til kilden på en unik og magtfuld måde.

Fordi behovet er så presserende skabes et uhyre kraftfuldt spændingspunkt, som udgør en bro mellem øjeblikket og evigheden. I det øjeblik det oplyste individ erkender hvilken kolossal betydning det kan have for verden, hvis det entydigt tager stilling til fordel for sandheden, kærligheden og friheden får det adgang til den kraft der kan frigøre det fra materiens lænker. Det erkender at ved at lægge sit lod i frihedens vægtskål, og handle derefter, forskubbes balancen og før eller senere kommer triumfens time, når den kritiske masse nås og balancen tipper.

I triumfens time sejrer de åndelige kræfter, ikke blot i det indre, men også i det ydre. En ny civilisation kan nu opstå som fugl fønix af resterne af en civilisation, som ikke længere kan fastholde at dens forestillinger giver mening. I konfrontationen med den inderlige overbevisning hos de som er dedikeret til deres indre sandhed, og villige til at stå nøgne i denne sandhed, koste hvad det vil, da bryder løgnens imperium sammen. I denne time, er det ikke blot en indre triumf, men også en ydre triumf, der vil bortvejre den sidste rest af tvivl.

Men vær opmærksom på at kun de som traf deres valg og stod fast, mens mørket endnu var tæt, mens fremtiden synes dunkel og udkommet var uklart har også vundet den indre sejr. Alle de, som følger i de triumferende sjæles slipstrøm, og først tager stilling når udkommet er tydeligt og sejren i sigte, de må for evigt tvivle over deres evne til at stå fast når mørket og modstanden er størst. Og heri ligger den virkelige åndelige triumf; at sejre over sin egen tvivl, for det er denne som udgør den egentlige barriere mellem øjeblikket og evigheden.

Det er denne åndelige mulighed der står foran det enkelte menneske netop nu, hvor verden nærmer sig en afgørende konfrontation om hvorvidt det er åndelige eller materielle værdier, der skal ligge til grund for at takle de enorme globale udfordringer menneskeheden står overfor i de kommende generationer.